

AH BUGÜN O!

Semra Saraç

■ Ah bugün ve ah bugün o!

Ah bugün yapması gereken şu iş; ah bugün o hiç de iş yapacak gibi değil!

Ah bugün şu ev, şu oda! Ah bugün o hiç de bu eve sığacak gibi değil!

Planladığına göre, çoğu son güne kalan birikmiş işlerini bugün bitirecekti. Neden mi bugün? Bugünün bir özelliği yoktu, sadece daha önceden boş görülen gün olduğundan seçilmişti.

Ah bugün! Boş gün mü?

Aklı, kalbi, ruhu öyle doluydu ki. Evde dahi yer yoktu. Sığamıyordu, hayır sığamıyordu. Masanın başındaki o muydu? Nasıl oturabiliyordu hâlen daha? Kendine şaşırdı ama oturuyordu işte. Boş gün mü? Evet, şu üç saat öncesine kadar boş gündü. Aksayan işleri sonlandırmak için en ideal zamandı. Başlamıştı, hatta epeyce de dalmıştı işine. Telefon çalar çalmaz, telefondaki sesi duyar duymaz ve onun davetini aldıktan sonra ve “işim var” diyerek geri çevirdikten sonra kafası karmakarışık olmuştu. Daldığı işten yeni yeni uyanıyordu. Üstelik kesinlikle de gelemeyeceğini belirten özrünü alelacele eklemiş, çok işim var demişti. “İyi, işine dön öyleyse.” dedi kendi kendine “Dön dönebilirsen tabii...”

Kesinlikle yanlış bir zamanlamaydı şu telefonun çaldığı saat; suç onun değildi, işine başlamadan önce olsaydı böyle kestirip atmaz, en azından biraz düşünürdü ama neyse ne, geçmişti işte. Hem belki de böylesi daha iyi oldu, kaldığı yerden devam ederdi. Evet, iyi oldu. Ardından bir sürü iyiyi sıraladı.

Ancak devam edemiyor...

Masanın başında sokağı dinliyor. Dışarıdan, uzak ve küçük bir koro hâlinde kuş ve çocuk sesleri geliyor. Kısa bir süreliğine bir siren sesi onlara karışıp kayboluyor. Yine kısa bir süreliğine arabalardan birindeki müzik sesi, daha sonra bir eskicinin sesi onlara karışıp kayboluyor. Bir ara penceresine konan sığırcık kuşunun ötüşü ise bunlara galip geliyor. Ancak az sonra uçuşuyla o da onlara karışıp kayboluyor. Dışarıda ses bu kadar az mı yoksa pencere kapalı olduğundan duymuyor mu? Doğru, kanat seslerini duymuyor, ayak seslerini duymuyor ama şimdi bir bulut görse sesini de duymuş olacağını sanıyor; kaldırımları incitmeden yumuşak adımlarla sessiz sedasız yolda yürüyen birini görse sesini de duymuş olacağını sanıyor, ağaca ve yapraklarına baksa seslerini de duymuş olacağını sanıyor. Şimdi bunları göz önünden geçirirken bile, biraz seslerine kulak kabartmış gibi oluyor. Az daha yaklaşırsa hepsini duyacak. Kalkıp pencereden baksa mı bir, daha çok seslerini duyabilmek için?

Ancak hayır, onun yerine odaya bakıyor. Güneş odanın içini olabildiğince aydınlatmış. Odaların ve odasının açık kapısından kimse girmeyecek, biliyor. O da beklemiyor kimsenin girmesini. Sadece ne yapmasına karar vermesi gerektiğini düşünüyor, kararını ilk anda verdiği hâlde. İşini hem yapabileceğini sanıyor hem yapamayacağını. Daha çok da yapamayacağını. Bu yüzden kalkmak istiyor ama kalkmıyor yani kalkmak için bir sebep bulamıyor; reddetti ya, neden kalksın? Böyle durduk yerde “yapmak istemiyorum, kalkmak istiyorum” deyip kalkmak da olmuyor. İstemiyorum ve istiyorum kelimesi, bu kadar işin arasında bırakıp kalkmak için sebep olamaz. Kalkarsa bir huzursuzluğu yüklenmiş ve onunla kalkmış olacak. O huzursuzluğu bilirsiniz; yapmanız gerekeni yapmadığınızda veya yapmamanız gerekeni yaptığınızda içinizi bir nevi oyar durur ya... (Neden yaptım, neden yapmadım diye.) Zaman savurganlığı yapıyormuşsunuz gibi sorumluluğunuzu yerine getirmemek, vicdan azabı gibi bir şeydir. Saatlerce içinizde bu burgulu çivinin dönüp durmasına dayanmak çekilir şey değildir doğrusu. Hatırlayınca olduğu yerde kalakalıyor bu yüzden.

Diğer yandan, içindeki mutluluğun coşkusu (bu mutluluk da nereden çıktı?) onu dışarı fırlatıyor sanki de. Burada kalakalmak ne demek şu an? İlla da canı dışarı çıkmak istiyor. Kırlarda bir eylül rüzgârı yakalayıp onunla uçarcasına koşmak, dolaşmak ve dolaşmak. Dışarıda güneşli, sıcak, hâlâ yazı yaşayan bir eylül var. Evet, hava çok güzel, çıkmalı. Hava için mi yani? Nedeni ne olursa olsun işte, çıkmalı ama şimdi...

“Ne demek şimdi değil, ben şimdi istiyorum yani bu kelime (istiyorum) yetmiyordu.” “bu ne kifayetsizlik, hem de ‘istiyorum’ kelimesinde, olacak şey değil!” diye bağırısı geliyor fakat sesine hâkim olup susuyor. Çok güzel sustuğunu biliyor. Şimdi burada da intikam alır gibi hep sussa ama kendini saatlerce buraya mahkûm etmiş olacağından vazgeçiyor. Kendiyle karşı karşıya gelmemek için itidalli bir yol bulmak lazım. Ne de olsa her gün beraberler, hâline bakıp huzursuzluk içinde kalmamalı. O esnada birden kendine bakıyor.

Kendi içindeki mücadelesini, mücadelesini, hesaplaşmalarını, tezatlarını, paradokslarını, gelgitlerini seviyor. Bir oyun; seziyor bunu bir oyun. Kendi oyununun içinden çıkamıyor. Çıkamayışına karmakarışık bir duyguyla gülümsüyor: “Aynam benim!” diyor. “İradeyle bilenmiş tavizsiz aynam! Bazen böyle keskinsin işte ve canımı haddinden fazla sıkıyorsun. Yine de şikâyetçi olduğum sen değilsin. Sanki sayende yönünü belirleyebilen bir ruhum var; onun, her rüzgâra kapılarak olur olmaz her rüzgârın peşine düşmesini engelliyorsun. Yoksa bu hissiyat yoğunluğunda kapılmadığım rüzgâr kalmazdı. Birkaç çisentisinin peşine düşeceğim yağmur, ıstık kırıntılarının peşinde aramayacağım güneş kalmazdı. Yağmurun ve ışığın peşine düşmek güzel olabilir de çöllere düşmek de var, geceye düşmek de. (Çöl ve gece bile ne güzel duruyor! Oysa gece derken karanlık, yani menfilikler demek istedim.) Sürekli savrulmamam için, gerektiğinde ayaklarımı yere mihlayan şeysin. O yüzden seninle karşı karşıya gelmemek en iyisi. Yanında kalayım. Şimdiye kadar nasıl idare ettikse şimdiden sonrada öyle idare ederiz gibi geliyor bana da... Ama bugün, ah bugün istisna olsa diyorum ya da dediğim hâlde yeterince diyemiyorum.”

Akıp giden zamana bakıyor da buradan uzaklaşma ve gitme sevdasına düşmeseydi böyle, şimdiye kadar yapması gerekenin büyük bir kısmını yapmış, en azından “epeyce yaptım” diyerek şimdi dinlenmek için ara verdiğinde kalkıp gidebilirdi. Ancak hâlen daha, yapmayı bırak işine dair tek şey düşünemediğini görüyordu. (Aslında hiçbir şey düşünemiyor, sadece -üzerinden oldukça fazla zaman geçmiş olmasına rağmen- reddettiği görüşmeye gidip gitmemeyi düşünüyordu.) Önce işini düşünemediği için işinden uzaklaşmak istemiş, sonrasında da uzaklaşmak istediği için düşünememişti.

Ah bugün! Sanki içinde bağışlanmış bir mutluluk vardı ve o, başka bir işe yönelip o işi düşünmeye başladığında o mutluluğu yaşayamadan onu yitirme korkusunu taşıyordu. İnsan kalkıp koşmak ve sevinçten dönmek istediğinde böyle sandalyeye bağlanırsa netice bu olurdu herhâlde. İkisinden de mahrum olmak... Birinden birinin ciddi peşine düşse ya... Birini

diğerine tercih edemiyor işte. Bir yanda başka iş yapmasına ve başka şey düşünmesine mâni olan bu mutluluğun fisıltısı... ve o sadece onu duymak istiyor. Başka ses, söz, düşünceye uğramadan yalnızca onu dinlemek. Diğer yanda baskın iradesi, “planına uy” diyen. Bu irade onu mutluluğun şarkısından, rüzgârından alıkoyarak ona işkence mi ediyor? Kesinlikle. Bu durumdan -gerçekte kurtulmak istemediğinden- kurtulamayıp diğer işe de geçemiyor.

Oysa normalde işi üzerinde düşünmek, bu uzaklaşma isteği olmasa Goethe'nin Mefisto'ya söylediği kadar kolay olabilirdi: “Gerçi düşünce üretimi / Bir dokuma şaheserine benzer, / Bir ayak basışı ile binlerce iplik harekete geçer, / Mekik sağa sola gelip gider, / Görünmeden akar ipler, / Bir vuruşla atılır binlerce düğüm.” ve bu düğümleri atıp kalkmış olurdu masadan ama o, galiba şimdi Faust'un Wagner'e dediği durumdaydı az biraz farkla: “Ah, iki ruh yaşıyor bağrımda, / Birisi diğerinden ayrılmak ister.” Aklı ile ruhu arasında gidip geliyor, ne işine yönelip onu yapabiliyor ne mutluluğunun şarkısına yönelip onunla dans edebiliyordu. “Kalbim,” dedi “kalbim, bugün söz dinlemiyor.”

Biraz daha kaldı böyle. Akıp giden zamana baka baka. Gitmişti ve gidiyordu işte zaman. Aslında zamanla falan ilgilendiği yoktu. Sadece telefonun üzerinden geçen saatler vardı. Ah, üç buçuk saat! Yerinden fırladı. “Mutluluk, mutluluuuuk!” dedi birden, sesinden sevinçler dökülüyordu. “Neden başka sebepler arıyorum ki mutluluğum en büyük sebep değil mi? En büyük sebep. Onu yaşamalıyım, döndüğümdeyse...”

Cümlesini tamamlamadı. Planlar ve vaatler bir yere kadardı. Bir taşkın mutluluk hepsinin üstünden geçerci böyle.

Telefonu eline aldı “Bugün işim yok.” dedi. “Yani vardı da şimdi yok. Hâlen bekliyorsan gelebilirim. Hayır, hayır, beni evden zorla çıkarmış değilsin, zaten çıkacağım... mutluluğum beni eve sığmaz etti çünkü.”

Telefonu kapatır kapatmaz ceketini alırken cümlesini de baştan aldı: “Nedeni sen olan mutluluğum, beni eve sığmaz etti.” dedi.